

Milí bratři a sestry, všimli jste si? Letošní advent nás přivítal sněhem a deštěm. A prý nebude jinak do Vánoc.

Tiše poslouchám, jak voda stéká po střechách a oknech, jak tiše a vytrvale, pro tentokrát bez útočného staccata, pokojně omývá svět... a napadá mě, že je to dobře, obyčejně dobře, úplně dobře. Suchá zem okolo potřebuje vodu, aby se nestala nadlouho suchou krajinou z prachu a stínů... A pak mě napadá, jestli i Izajáš prorok tiše nenaslouchal neznatelným pramenům vod, když z jeho suché duše vytrysklo slovo Hospodinovo: „Rosu dejte nebesa shůry a oblaka dštěte spravedlivého, otevři se země a vypuč spásitele“.

Slyšíme den za dnem hlučící lavinu chaosu, skřípění úzkosti a lomoz stětů, a nemůžeme utéci, protože toto je náš svět a pro radost se nelze zrodit jinde... ale často tomu skřípění i příliš nasloucháme a příliš věříme, a nezůstanem tak prosti hříchu účasti na podivném koncertu mollové fugy. Ale je ještě jiná hudba. Zpívá ji pokorná voda svatého blázna Božího, Františka z Assisi. Tiše omývá tvář našeho světa a jejím krůpějí lze naslouchat i pod lomozem. Zem jí dostává darem od nebe... a napadá mě, že mezi všemi tóny jediné ona, protože má jméno milost Boží, si zaslouží opravdové naslouchání. Po

kapkách vlévá do lidské duše skutečnou pravdu: svět má v srdci ránu (a je jedno jak rychle se točí)... ta rána je však omývána z pramenů Božích. Omyta stává se vánoční bránou narozeného spasitele. Jsme světu dlužni svědectví o Bohu, který tiše omývá ránu, jsme dlužni to svědectví... dlužíme ho vlastní duši i bližnímu svému. Poslouchejme, a tiše zpívejme, každé ráno ještě než rozsvítíme lampu a pohlédneme do lomozu, zpívejme sobě i svým jako vždycky v adventu: „Rosu dejte nebesa“.

P. S. A jestli chcete, sedněte si jeden předvánoční večer k starému ruskému filmu Andreje Tarkovského „Solaris“ (myslím ten starý, ne Soderberghův remake). Slyšíte, jak Bůh omývá rány svého člověka? On nikdy neodešel, jeho přicházení je tou nejpravdivější věcí na světě. Požehnaný advent, požehnané Vánoce!

Váš P. Jan

Kdo jsou „naši“ Korejci

S bratry a sestrami z Korejské republiky se setkáváme při bohoslužbě každou neděli. Na farním dnu před rokem jsme se od nich dozvěděli o životě křesťanů u nich doma v Koreji. Každý měsíc slyšíte druhé čtení v korejštině. Minulou neděli nás pohostili korejskými specialitami, když se poprvé ujali organizace

„farního kafe“. Avšak, kdo jsou tito milí a stále usměvaví lidé? Jak se jim tu u nás žije? Na to jsem se zeptal jednoho z jejich zástupců a výsledkem byla anketa uvnitř jejich komunity, jejíž výsledky vám zde přinášíme.

* KOLIK ČLENŮ MÁ KOMUNITA, KTERÁ SE SCHÁZÍ ZDE U SV. VOJTĚCHA? JSOU V PRAZE JEŠTĚ DALŠÍ PODOBNÉ KOMUNITY?

Tady u sv. Vojtěcha je nás asi 30. Pokud vím, v Praze žádná další korejská katolická komunita není.

* JAKÉ JSOU PROFESE VAŠICH ČLENŮ, ČÍM SE TU V ČESKÉ REPUBLICE ZAMĚSTNÁVÁTE?

To se nedá jednoduše říci. Naši lidé pracují na mnoha různých polích v různých oblastech. Když to shrnu, jsou mezi námi soukromí podnikatelé, pracovníci v turismu, studující, zaměstnanci českých filiálek korejských firem, diplomati i obchodníci.

* JAK SE VÁM ŽIJE V PRAZE? CO VÁM PŘIPADÁ NEJOBTÍŽNĚJŠÍ A CO SE VÁM U NÁS LÍBÍ?

Myslím že „naši“ jsou se životem v Praze většinou spokojeni. Slyšel jsem, že problémem bývá jazyková bariéra. Když jdou například k doktorovi, je obtížné popsat příznaky nemoci. Podobně obtížné pro některé také je přidat se k církevnímu společenství.

Líbí se nám, že životní náklady nejsou příliš vysoké, je tu bezpečno, máte pohodlnou městskou dopravu, také většinu času čistý vzduch a že Češi jsou uvolnění a přátelší.

* JAK SE CÍTÍTE V NAŠEM KOSTELE SV. VOJTĚCHA A CO MŮŽEME UDELAT PRO TO, ABYSSE SE V NAŠEM SPOLEČENSTVÍ CÍTILI JEŠTĚ LÉPE?

Lidé tady na nás velice dobře zapůsobili svojí vřelou pohostinností. Také si velmi ceníme toho, že kněz naslouchá našim přáním a že nám poskytuje místo ke scházení se, čtení a modlitbě. Nejsem si zcela jist tím, o co víc bychom vás ještě mohli žádat. Stáli bychom o nějakou formu programu kulturní výměny, kde bychom se mohli vzájemně obohacovat v oblasti jazyka, historie, náboženství, ale třeba i kuchyně. Myslím, že o tom bychom mohli ještě podiskutovat.

Korejské postřehy pro vás posbíral s precizností jim vlastní a do angličtiny přeložil pan Seock Tong Yang. Do češtiny přeložil a úvodem opatřil Vít Grec.

Na adventní cestě

Dorazila jsem do kadeřnictví o půl hodiny později se slovy: „Promiňte, že jdu pozdě, ale jsem tlustá, znovu opuštěná a potřebuji být krásná. A hned, pokud to bude možné.“ „Pojďte, já vás umyju, trochu skloňte hlavu, taaák, výborně“, znělo tolik útěšně, pochvalně. Přestala jsem dýchat jako pes ve stresu a usmála jsem se na sebe do zrcadla. To ale pes umí taky! Umí se smát. A jak krásně...

Nevím, co se to letos děje: od úmrtí psa, přes citové zvraty a několik zranění mého manžela, rovněž několik operací, ledvinový kámen potulující se mou břišní krajinou, přes letní krásnou svatbu nejmladší dcery až po novou nevěru, zklamání, naprostý pocit marnosti, neúprosný běh času, nemoci blízkých přátel, několik nečekaných úmrtí, a to ještě není kalendářní rok u konce. Raději ani nemluví o politice, o tom, že vždycky jed-

no dítě je někde na cestách a tedy ve vzduchu, letadla přece nepadají nad Evropou, o spoustě práce se studenty a klienty, ale to už je zase spíše to pěkné... A tak jeden učí, těší, hlídá, radí, slabostí pláče, vstává, vidí záblesk naděje, klopýtá, doufá, padá – a přesto věří.

Mytí a stříhání je konce. Chtělo by to ještě řádně vydrhnout duši, propláchnout, profouknout a promazat. Co s tím?! Nevím. Možná jít dál s důvěrou a učit se odpouštět. Stále. Nově a znovu... Znovu.

Přemyslím, co se mám během tohoto Adventu naučit. Co mně chce Ježíš tímhle vším říct, naznačit, naučit. Co je vlastně důležité? Jak se připravit na to, co přijde?! Co by na mém místě dělal Ježíš? Dělal by vůbec něco? Přestala jsem funět jako pes v očekávání. Všechno je v našich srdcích. V naší vnitřní síle. Zvládneme toho opravdu hodně a nemusíme nic pěkného a dobrého vzdávat. Máme sílu, pokud obnovíme důvěru, vyčistíme svůj zdroj živé vody, v trpělivosti skloníme hlavu, nikoli vůči zlu, s vytrvalostí půjdeme tou nesnadnou stezkou plnou kamení a výmolů po cestě lásky, ale schopnosti připustit, že některé věci v našich životech zůstanou – prozatím – tajemstvím.

Pojďme prožít dobu adventní s novou odvahou a důvěrou, ruku v ruce s Ježíšem...

Na cestě s Ním.

Přeji vám, přátelé, požehnaný Advent.

Jana Klepková

20. ples svatovojtěšského společenství

Když jsme v rozpuku mládí začínali s májovou tancovačkou v restauraci naproti faře u sv. Matěje, neměli jsme zdaleka ambice na tak kulaté výročí. A vidíte, stále v rozpuku (otázka je čeho, to tedy ano...) a už slavíme 20 let plesání. Rozhodně umíme více tanečních figur než tehdy, ale občas prcháme z parketu, když spustí polku či sambu. Nešháníme hlídání pro děti, spíš je přemlouváme, ať jdou s námi. A někdy si místo „Kdy už ten ples bude!“ říkáme „U krbu je tak příjemně.“ Nechci působit jako stará babička, protože jsem mladá babička, jen tak nechávám myšlenky volně asociovat. Každopádně teď si říkám: „Kdy už ten ples bude!“ Říkáte si to také, že? Tak tedy bude v sobotu 26. 1. od 19.30 v těsné blízkosti našeho kostela – v Masarykově koleji, v krásném sále s přilehlým salonkem a restaurací. Kdo bude chtít, může sedět přímo v hlavním sále a sledovat cvrkot na parketu, nebo si můžete v klidu povídat v salonku a na parket zajít jen při neodbytné potřebě tance. A co na sebe? Můžete se více odvázat, optimálně ve stylu *první republiky*, ale neděste se, nemusíte, klidně si vezměte svoje oblíbené. Těšíme se na vás.

Katka Kufová & plesový výbor

Stručně...

Akce spaní dětí v kostele

Zvu všechny děti na tradiční akci v našem kostele! Věkově neomezená kreativní dílna vánočních ozdob s přespáním bude ze sobo-

ty 15. 12. na neděli 16. 12. Od 17. hodiny můžete přicházet – opozdilci podle dohody. Těšíme se na vás, *Katka Janečková a spol.*

První zasedání rady

V pondělí 10. 12. ve 20 hodin poprvé zasedne nedávno dojmovaná svatovojtěšská rada. Prosíme vás o modlitbu za radní i za celé společenství, abychom přinášeli plody dobré. Pokud máte jakékoliv náměty pro činnost společenství nebo se chcete jako dobrovolníci zapojit do některé aktivity, směle oslovte kteréhokoliv člena rady, jakožto i jáhna Martina nebo některého z našich duchovních.

Vít Grec

„Teen age spolčo“ aneb „Elitní sekta“ (jak sebe sami označují)

Někdy během května 2018 vykrystalizovala diskutovaná otázka „co udělat pro mladé u sv. Vojtěcha?“ v první setkání mládežníků. Od té doby se schází s výjimkou prázdnin každé pondělí u sv. Vojtěcha cca 20 mladých ve věku 15 let.

Po prvotním oťukávání a seznamování se, naše večery tvoří čtyři pilíře: 1) „něco k snědku“ do žaludku (brambůrky, sladkosti a obdobné živiny), 2) společná hra – na odlehčení, trochu duchovní potrawy – 3) společná modlitba (zpěv), 4) tématko – námět, o kterém společně diskutujeme (někdy docela vášnivě – aktuální a taky kontroverzní témata: sexualita, zpověď, sekty/náboženství, Písmo, homosexualita, pornografie, partnerské vztahy...) Jednotlivé části večera

si vždy někdo z mladých vezme na starost a něco připraví či přinese... Do celé aktivity se ochotně zapojili (M. Jirsa, F. Holeček) a zapojují (V. Razima, V. Poppr) bohoslovci prvního ročníku semináře.

Pro sblížení jsme podnikli dvě „víkendovky“ – přespání na faře v Nebušicích + pomoc při budování kláštera sester karmelitek v Drastech. Měli jsme také pozvaného hosta večera – svědectví o nalezení osobní víry... A jaké jsou reakce účastníků?

- „Skvělá parta, které je v pohodě se svěřit. Navíc je tu i fakt dobré jídlo a zábava, kterou zprostředkovávají hry, které si někteří vyvolení z nás musejí vymyslet.“
- „Je tu sranda, zajímavý věci, těším se na to celej tejden, důležitý věci, noví kámoši, lidi, věci. BŮH (symbol srdce) Jídlo, pití a srandy. Hry a čajda.“
- „Naše spolčo je jediná věc, na kterou se za celý (pracovní) týden těším. Jsou tu: skvělé jídlo, témata, atmosféra a hlavně lidi.“
- „Je tu super prostředí díky skvělým lidem a programu. Každý týden se sem těším.“

Co plánujeme pro rok 2019? Zapojíme se do Tříkrálové sbírky...? Uspořádáme Kurz ALFA pro mladé – od ledna...? Vyrazíme spolu na jaře na víkendovku „mimo Prahu“? Uvidíme – jak dá Pán. Proto děkujeme a prosíme o modlitbu.

P. Christian

Mládež a víra

Jsme společenství, které je otevřené všem v rámci středoškolského-vysokoškolského vě-

ku. Nebojíme se témat, které v běžné rodinné konverzaci nenajdete a snažíme se tak osvětlit místa víry, která jsou někdy opomenuta.

Jedním z nich je například zpověď, s kterou jsme seznámeni již v raném věku. Ale většina z nás jí plně nerozumí a v některých oblastech tápáme. Proč se svěřovat knězi? Není lepší se svěřit kamarádovi? Proč se vůbec někomu svěřovat?

Po prvním zdráhavém vyjádření nesouhlasu se sesypala diskuse a všeobecná úleva, že v tom nejsme sami. Tato diskuse se už táhne napříč dvěma setkáními a bude tomu tak nejspíše i dneska. Věřte mi, otázky co si pokládáme se neopakují a s každým společem nabýváme větší jistoty a pevnější víry v to, že to má smysl.

Osvětlili jsme si co přesně je hřích, komu se zpovídáme, či odkud vlastně tato svátost pochází. Zaútočili jsme i na téma nucené víry, která skutečně nikam nevede. Je důležité žádat o odpuštění a pravdivě litovat svého hříchu, ne pouze se snažit si „srovnat“ vztah s Bohem jako nějaký politik.

Lukáš Witzany

Tři otázky

Tři velmi silně aktuální neledajaké otázky položil postupně známý slovenský „sluníčkářský“ novinář Štefan Hríb třem neledajakým kněžím – *Kam se ztratil Bůh* Marku Orko Váchovi; *Bože, kde jsi* Karlu Satoriovi a *O islámu a společném Bohu* Tomáši Halíkovi. Na první pohled je zřejmé, že pro svůj rozhovor si vybral výrazné, leč naprosto od-

lišné osobnosti. S tím korespondují samozřejmě odpovědi, které ale u všech shodně vypovídají o neustálém, velmi dynamickém hledání, neustrnutí na místě a Cestě. Všichni společně vidí budoucnost v reformním nasměrování papežem Františkem.

Marek Orko Vácha v sobě nezapře přírodovědce, hledajícího Boha v nekonečné kráse, pestrosti a velebnosti přírody a neochvějně platnosti jejích zákonů, v jejichž hlubším zkoumání nelze ustat, ale je třeba stále se ptát, proč vše funguje zrovna tak, jak funguje.

Mnich – cisterciák *Karel Satoria* spíše přes mystiku nabízí radost, radost z toho, že je.

Tomáš Halík – psycholog, filosof se snaží v nejhlubší hlubině člověčí najít odvahu, přestat se bát neznámého, vykročit ze zajetých kolejí a nepřestat s pokorou hledat pravdu. Naše realita je velmi křehká, ale to opravdu neznamená, že správnou cestou by bylo „zapouzdřit“ se a nechat vše kolem být v pohodlí bez pohybu a jakéhokoliv aktivního zájmu.

Knížka rozhovorů je celkem útlá objemem – rozhodně neútlá myšlenkami – je to výzva – opravdu stojí za přečtení a zamyšlení.

Publikaci Štefan Hríb – Kam se ztratil Bůh – Marek Orko Vácha, Karel Satoria, Tomáš Halík v překladu Radka Chajdy a Kateřiny Hoškové vydalo nakladatelství W PRESS a.s. Bratislava 2017.

Irena Brožová

Vzpomínka na Doc. MUDr. Janu Hamanovou, CSc.

Chodila ke sv. Vojtěchu dlouhá léta. Mnohým pomohla jako lékařka i jako člověk. Zemřela 2. července. Mnozí z nás ani netušili, co tato elegantní dáma v životě dokázala a čím prošla. Nabízíme vám tedy aspoň jako vzpomínku na ni malý medailonek

Jana Hamanová se narodila 16. 4. 1930 v Praze Střešovicích, kde také většinu života žila. Po maturitě v roce 1949 začala studovat lékařskou fakultu Karlovy university v Praze, obor všeobecné lékařství. Po studiu nastoupila na tzv. umístěnku, jak bylo v této době zvykem, do nemocnice v Lounech. Zde se začala věnovat oboru dětského lékařství. V roce 1966 dostala místo v Praze, kde se dále věnovala pediatrii, a to v Thomayerově nemocnici v Krči a následně na klinice Všeobecné fakultní nemocnice Ke Karlovu. Zde pracovala na subkatedře dorostového lékařství Institutu postgraduálního vzdělávání ve zdravotnictví a stala se pak její vedoucí. V roce 1983 získala titul CSc. za práci na téma železo a jeho vliv na vývoj kojenců a dospívající mládeže. Dále se pak trvale věnovala dospívající mládeži.

Její nekompromisní postoj ke komunistické straně a komunistickému režimu, jakož i rodinný původ, se promítly do jejího profesního života, takže se např. mohla habilitovat na docentku v oboru pediatrie až v roce 1991. Zaměření na adolescentní medicínu se věnovala celoživotně. Měla mnohaletou zkušenost s postgraduální výukou lékařů, zaměřenou na prevenci, reprodukční

zdraví a rizikové chování v dospívání. Je také autorkou učebnic, zabývajících se reprodukčním zdravím v dospívání, učebnice byly určeny především pro studenty pedagogických fakult a také pro rodiče a samotné dospívající. Přesto, že svůj život zasvětila převážně medicíně, žila v úzkém kontaktu s rodinou své sestry a bratra. Svoji neteř, kterou pomáhala své sestře vychovávat, a své synovce, měla velmi ráda.

Hanka, jak jí rodina a přátelé říkali, byla věřící a dlouhá léta se aktivně účastnila života farnosti sv. Vojtěcha v Dejvicích. Společný život s ostatními věřícími jí byl také oporou zvláště v posledních letech její nemoci. Její život byl naplněn především obětavou prací pro druhé.

Lucie Hamanová, neteř

Činnost v Etickém fóru

Odborná činnost v oblasti dorostového lékařství i zájem o věci veřejné přivedly paní doc. Hamanovou koncem devadesátých let do okruhu lidí, které znepokojoval morální stav společnosti a kteří hledali cesty, jak pomáhat tento stav zlepšovat. Jako velmi potřebnou se jevila soustavná výchova mládeže k etickému jednání, a to již ve školách. Velmi aktivní v tomto směru byla dr. Helena Šťastná, která v té době pracovala v Národním katechetickém centru České biskupské konference a k níž se připojilo několik dalších spolupracovníků z různých křesťanských denominací. Postupně dozrála myšlenka založit občanské sdružení, které by zmíněné aktivity podporovalo a zaštiťovalo.

Přípravný výbor uspořádal 21. května 1999 v Betlémské kapli Etické fórum 99. Jeho účastníci přijali výzvu, aby se všichni lidé dobré vůle, bez ohledu na stranickou příslušnost a náboženské vyznání zapojili do programu ožívání skutečných hodnot ve společnosti a aktivně se podíleli na projektu, který bude tento program uskutečňovat. Akce měla příznivý ohlas a vzbudila zájem médií i osobností veřejného a kulturního života. Proto nebylo daleko k nápadu pojmenovat plánované občanské sdružení jako „Etické fórum“; katechetické centrum ČBK mu poskytlo svou adresu jako jeho sídlo a své prostory pro jednání jeho předsednictva. Na ustavujícím sněmu 11. dubna 2000 byl předsedou zvolen PhDr. Jan Šolc, doc. Jana Hamanová byla zvolena členkou předsednictva.

Doc. Hamanová pracovala v předsednictvu EF řadu let, a to velmi aktivně. Podílela se na přípravě začlenění etických zásad a volitelného předmětu etická výchova do vznikajícího rámcového vzdělávacího programu pro základní školy, na přípravě metodických materiálů pro učitele etické výchovy, recenzovala učebnici etické výchovy. Při tom plně uplatňovala své dlouholeté zkušenosti v oblasti dorostového lékařství a prosazovala zásady prevence rizikového chování mládeže.

Zmíním zde alespoň dva názory, které doc. Hamanová pevně zastávala. Mezi návykové látky, před jejichž užíváním je nutno mladé lidi varovat, řadila kromě tzv. tvrdých drog a alkoholu i nikotin a marihuanu. Proti rozšířenému názoru, že marihuana je v zá-

sadě „nevinná“ droga, dokládala, že její užívání je zpravidla předstupněm k tvrdým drogám a že může v pozdějším věku způsobovat schizofrenii. Druhý pevný názor se týkal předčasnosti pohlavního života v dospívání.

Více je možno se dočíst v jejích publikacích, např. Syndrom rizikového chování v dospívání (Sekce pro mládež ČBK 2005) nebo Rizikové chování v dospívání a jeho vztah ke zdraví (spoluautoři P. Kabíček a L. Czémy, Triton, Praha 2014).

Etické fórum stále působí, má akreditaci MŠMT pro konání kurzů pro učitele etické výchovy, která je v nabídce řady škol a je nyní zařazena mezi tzv. doplňující vzdělávací obory. K tomu všemu doc. Jana Hamanová po řadu let významně přispívala. Mezi těmi, kdo se s ní 9. července t. r. v našem kostele loučili, byla proto i řada členů Etického fóra.

Vladimír Roskovec

Proč právě holubice

Nevím jak jiní, ale když se řekne holub či holubice, vybaví se mi potřísněné sochy, hřebíky na parapetech, děti bavící se rozháněním hejn ptáků, přenašeči parazitů, a brokovnice.

Kdykoli se tedy pak čte z evangelia o Ježíšově křtu a sestoupení Ducha Svatého v podobě holubice, jsem uveden do rozpaků. Kladu si pak otázku, co asi viděli v holubici přihlížející, netrpící mými stereotypy?

V antickém světě, a to jak na západě, tak na východě, byla holubice atributem bohyně lásky a plodnosti, symbolizujíc manželskou

lásku a věrnost. Jiné božské či duchové bytosti byly vyobrazovány, pro svůj nebeský původ, s ptačími křídly. Podle starověkých legend neměla holubice žluč, proto zosobňovala pouze ctnosti. V samotné židovské kultuře byly holubice obětovány při chrámu jako smírná oběť. A byla to holubice, která Noemovi přináší, co by znak naděje a pokoje, olivovou snítku.

Aby toho ovšem nebylo málo, je v bibli Duch Svatý spojován i s jinými symboly: ví-

tr, oheň, oblak, voda, olej, dech, či světlo. A to už je tedy pořádný guláš! Přesto, ať se vše nemusí zdát zcela jasné, se Bůh nezjevuje člověku v nepochopitelné éterické podobě, ale užívá metafor a podobenství, které je lidská mysl schopna uchopit.

Až vás tedy při chůzi po ulici potřísní holubice, vzpomeňte, jak veliký, dobrý a blahosklonný je Bůh, když se k nám snižuje v pro nás pochopitelné symbolice.

Jáchym Vopařil

Předvánoční příležitost ke svátost smíření

pondělí 17. 12.	16.00	pro děti do 10 let
pondělí 17. 12.	od 18.00	pro mládež (také ev. pro dospělé)
středa 19. 12.	od 18.00	pro dospělé
pondělí 24. 12.	9.00–11.00	pro dospělé

Bohoslužby o Vánocích 2018 u sv. Vojtěcha

po 24. prosince	16.00	bohoslužba slova pro děti
	24.00	Půlnoční mše svatá
út 25. prosince	9.30	mše svatá – Slavnost Narození Páně
st 26. prosince	9.30	mše svatá – svátek sv. Štěpána
ne 30. prosince	9.30	mše svatá s požehnáním manželům, po mši žehnání vína
po 31. prosince	23.00	mše na poděkování a prosba do nového roku
út 1. ledna	9.30	mše svatá – Slavnost Matky Boží Panny Marie
ne 6. ledna	9.30	mše svatá – Slavnost Zjevení Páně – žehnání vody, křídly a kadidla
ne 13. ledna	9.30	mše svatá – svátek Křtu Páně

Informační tisk duchovní správy u sv. Vojtěcha, Kolejní 4, Praha 6. Pro vlastní potřebu.

REDAKCE: Vít Grec, Jana Klepková, Katka Kufová, Irena Brožová, Jáchym Vopařil, Naďa Witzanyová

Příspěvky odevzdávejte na vojtik@morha.com. Sazba: Vojta Grec. Za obsah odpovídá redakce. Vojtik na webu: www.sv-vojtech.eu/vojtik. Náklad na výrobu čísla je **7 Kč**.